

TIKTOK
SENZÁCIA

Ako sa môžeš pohnúť
ďalej, keď je v hre
všetko, čo miluješ?

AHOJ,

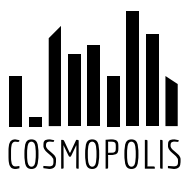
TU JE

SAM

DUSTIN THAO

NEW YORK TIMES BESTSELLER

COSMOPOLIS

DUSTIN THAO

**AHOJ,
TU JE
SAM**

DUSTIN THAO

AHOJ, TU JE SAM

Vydala GRADA Slovakia s.r.o.
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 236. publikáciu

Z anglického originálu *You've Reached Sam*, vydaného vydavateľstvom
Wednesday Books St. Martin's Publishing Group v roku 2021,
preložila do slovenčiny Petronela Pavlíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sazba Marek Kulka
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Vydanie 1., 2024
Počet strán 304
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

YOU'VE REACHED SAM
Copyright © 2021 by Dustin Thao
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.
Translation Copyright © GRADA Slovakia s.r.o.

Jacket design by Kerri Resnick
Jacket illustration by Zipcy
Author photograph by Míka Obayashi

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Petronela Pavlíková, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

*Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice
2019/790/EÚ a použitia tejto knihy na tréningovanie AI sú
bez súhlasu nositeľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8090-736-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-735-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-734-1 (print)

MOJIM RODIČOM, BABKE A DIAMOND

PROLÓG

V okamihu, keď zavriem oči, znovu sa mi vybavajú všetky spomienky a ja sa ocitnem opäť na začiatku.

Keď vchádza do kníhkupectva, vánok naveje dovnútra trochu lístia. Má na sebe džínsovú bundu s vyhrnutými rukávami a pod ňou biely sveter. Za tie dva týždne, čo tu pracujem, sa tu objavil už tretíkrát. Volá sa Sam Obayashi a chodíme spolu na hodiny angličtiny. Celú zmenu som zízala von oknom a uvažovala, či sa zasa ukáže. Zatiaľ sme spolu neprehodili ani slovo. Nevieť prečo. Len tak sa prechádza po predajni, kým obsluhujem zákazníkov alebo dopĺňam police. Netrúfnem si s určitosťou povedať, či niečo hľadá. Alebo či iba rád chodí do kníhkupectva. Alebo či prišiel kvôli mne.

Keď beriem knihu z police a rozmýšľam, či vôbec vie, ako sa volám, cez vzniknutú štrbinu zachytím záblesk hnedých očí, ktoré na mňa hľadajú z opačnej strany. Mlčíme. Trvá to akosi pridlho. Potom sa usmeje a zdá sa, akoby sa chystal niečo povedať – lenže skôr,

než sa mu naskytne príležitosť, strčím medzi nás knihu. Zdvihnem prepravku a náhlivo sa poberiem do zadnej miestnosti. *Čo je to so mnou? Prečo som sa naňho neusmiala?* Len čo som si v duchu vyna-
dala, že som to celé pokašľala, pozbieram zvyšky odvahy a rozhod-
nem sa vrátiť do predajne, aby som sa mu mohla predstaviť. Lenže
keď sa vynorím zo zadnej miestnosti, je už dávno preč.

Vpredu pri pokladnici však objavím niečo, čo tam predtým ne-
bolo. Čerešňový kvet z papiera. Prevraciam ho v rukách a obdivne
skúmam, ako je poskladaný.

Nechal ho tu Sam?

Ak by som sa poponáhľala k dverám, možno by som ho ešte zastihla.
No keď sa vyrútim z kníhkupectva, ulica odrazu zmizne a ja sa ocitnem
v hlučnej kaviarni na rohu Tretej ulice, zhruba o dva týždne neskôr.

Z drevenej podlahy vyskakujú okrúhle stoly, okolo nich sa zhlu-
kujú tínedžeri, fotia sa a sŕkajú z keramických šálok. Mám na sebe
sivý, trochu nadrozmerný sveter, hnedé vlasy som si vypla vzadu
a uhladila. Samov hlas spoznám skôr, než si všimnem, že za pultom
prijíma niečiu objednávku. Hustá tmavá ofina. Zdá sa mi byť vyšší.
Možno je to však iba tou zásterou. Zamierim k stolu na opačnom
konci kaviarne a zložím si veci. Neponáhľam sa, pomaly si rozkla-
dám zošity a naberám odvalu podísať k nemu, hoci iba preto, aby
som si objednala niečo na pitie. No len čo zdvihnem zrak, stojí vedľa
mňa a v ruke drží šálku, z ktorej sa parí.

„Ach...“ Jeho nečakaná prítomnosť ma celkom zaskočila. „To ne-
bude pre mňa.“

„Hej, ale naposledy si si to objednala,“ odvetí Sam a napriek tomu
položí šálku pred o mňa. „Medovo-levandulové lattéčko, však?“

Nechápavo zízam na nápoj, na huf ľudí pri pokladnici a potom
opäť na neho. „Mám to ísť zaplatiť tam?“

Zasmeje sa. „Nie. S tým sa netráp, je to na účet podniku.“

„Aha.“

Medzi nami nastalo ticho. *Povedz niečo, Julie!*

„Ale môžem ti pripraviť niečo iné, ak chceš,“ navrhuje.

„Nie, toto je fajn, teda... *ďakujem.*“

„To je v pohode,“ odvetí s úsmevom. Zasunie si ruky do vreciek na zástere. „Voláš sa Julie, že?“ Ukáže na svoju menovku. „Ja som Sam.“

„Hej, chodíme spolu na angličtinu.“

„Presne. Už si sa prelúskala povinným čítaním?“

„Ešte nie.“

„Och, super,“ povzdychne si. „Ani ja nie.“

Postáva pri mne a opäť sa na moment odmlčíme. Cítim z neho jemnú vôňu škorice. Ani jeden z nás nevie, čo povedať. Poobzerám sa okolo seba. „Máš prestávku?“

Sam sa zahľadí k pokladnici a pošúcha si bradu. „Dnes tu nemám šéfa, takže by sa dalo povedať, že áno.“ Uškrnie sa.

„Určite si zaslúžiš pauzu.“

„Dnes je to už piata, ale kto by to počítal?“

Zasmejeme sa. Cítim, ako sa mi trochu uvoľnili plecيا.

„Mohol by som si prisadnúť?“

„Jasné...“ Odložím si veci a uvoľním mu stoličku.

„Odkiaľ si sa to vlastne pristahovala?“ vyzvedá Sam.

„Zo Seattlu.“

„Počul som, že tam často prší.“

„To hej.“

Kým tu spolu vysedávame a prvýkrát sa zhovárame, na tvári mi pohráva úsmev. Bavíme sa o škole, o hodinách, ktoré navštevujeme, a trochu o sebe – má mladšieho brata, rád sleduje hudobné

dokumenty a hrá na gitare. Z času na čas preletí pohľadom po miestnosti, akoby bol tiež nervózny, ale po pár hodinách sa už obaja rehoceme ako starí kamoši. Slnko pomaly zapadá a Samova pokožka nadobúda zlatistý nádych. Je ťažké nevšimnúť si to. Až keď vojde skupina Samových priateľov a zakričia naňho, náhle zdvihneme zrak a uvedomíme si, koľko času ubehlo.

Zozadu k nemu pristúpi dievčina s dlhými blond vlasmi a položí mu ruku okolo pliec. Zadáva sa na mňa. „A toto je kto?“

„Julie. Práve sa sem prisťahovala.“

„Ach... odkiaľ?“

„Zo Seattlu,“ odvetím.

Nadalej na mňa zíza.

„Toto je moja kamoška Taylor,“ povie Sam a potľapká ju po ruke, ktorú má na sebe stále prevesenú. „Chystáme sa do kina. Končím zhruba o hodinu. Čo keby si išla s nami?“

„Ideme na psychologický triler,“ dodá Taylor. „Neviem, či by ťa to bavilo.“

Uprene na seba hľadíme. Neviem, ako si mám túto netaktnosť vysvetliť.

Na stole mi zavibruje telefón a vtedy si všimnem, koľko je hodín. Mám pocit, akoby som sa práve prebudila zo sna. „To je v pohode. Aj tak by som už mala ísť domov.“

Len čo vstanem, Taylor sa zasunie na moje miesto. Zaujímalo by ma, či spolu chodia. Zamávam mu na rozlúčku, no ešte než odídem, zamierim k pultu. Keď sa mi zdá, že sa Sam nedíva, vytiahnem z tašky papierový kvet a položím ho vedľa pokladnice. Celý týždeň som zabila sledovaním návodov na poskladanie takého čerešňového kvetu, aký som našla v kníhkupectve. Pre moje neskúsené ruky to však bolo príliš komplikované. Lalia bola omnoho jednoduchšia.

Zapnem si tašku a ponáhľam sa z kaviarne, keď sa vtom ocitnem na verande nášho domu a hľadím na trávnik. Na stebľách trávy sa ešte stále trbliece ranná rosa. Predo mnou zastavuje Samovo auto so stiahnutým okienkom. Včera večer mi napísal správu.

Ahoj. To som ja, Sam. Práve som dostal vodičák!

Čo keby som ťa zajtra zviezol do školy?

Môžem sa po teba zastaviť, ak chceš.

Vleziem na sedadlo spolujazdca a zatvorím dvere. Do nosa mi udrie príjemná vôňa citrusov a kože. *Žeby to bola jeho voňavka?* Zo sedadla odhodí svoju džínsovú bundu a ja sa zatiaľ pripútam. Autorádio má USB káblom prepojené s telefónom umiestneným v držiaku na nápoje. V pozadí hrá akási skladba, ktorú nepoznám.

„Pokojne si to prepni, ak chceš,“ nadhodí Sam. „Sem... si pripoj mobil.“

Zachváti ma vlna paniky a pevne stisnem telefón. Ešte nechcem, aby vedel, čo počúvam. *Čo ak sa mu to nebude páčiť?* „V pohode, netreba.“

„Nebodaj máš tiež rada Radiohead?“

„A kto nie?“ odvetím. Mlčky sa premávame po susedných uliciach. Z času na čas si vymeníme pohľady a premýšľam, čo by som mala povedať. Zrak mi padne na zadné sedadlo. Na výklopnom držadle visí sako. „Toto je tvoje auto?“

„Nie. Patrí tatkovi,“ odpovie Sam a stíši hudbu. „Každý štvrtok máva voľno, takže mi ho požičiava len vtedy. No šetrím si na vlastné. Preto brigádujem v kaviarni.“

„Aj ja sa snažím šetriť.“

„A na čo?“

Zamyslím sa. „Čo ja viem, asi na výšku. Alebo na byt, keď sa raz presťahujem, alebo tak.“

„A kam sa chceš sťahovať? Veď si práve prišla.“

Netuším, čo na to povedať.

Sam prikývne. „Aha, takže je to *tajné*...“

Usmejem sa. „Jedného dňa ti to možno prezradím.“

„To neznie zle,“ poznamená Sam. Pozrie na mňa. „Čo tak budúci štvrtok?“

Odbočujeme na školské parkovisko a pokúšam sa zadržať smiech. Hoci naša jazda netrvá dlho, štvrtky sa odteraz stali mojimi najobľúbenejšími dňami.

Hneď nato sa spomienka opäť zmení. Prechádzam klenutým priechodom zo strieborných a zlatých balónov, na podlahe telocvične tancujú svetielka a hudba hrá na plné gule. Som na školskom plese a nikoho tu nepoznám. Mám na sebe nové šaty, ktoré mi pomohla vybrať mama. Sú z tmavomodrého saténu a od pásu mi voľne splyvajú až na zem. Dlhé vlasy mám vypnuté dohora a musím povedať, že pri pohľade do zrkadla som sa takmer nespoznala. Pôvodne som chcela zostať doma, ale naši ma donútili ísť von a nájsť si kamošov. Nechcela som ich sklamať. Uplynulú hodinu som však iba postávala pri chladnej stene a pozorovala, ako sa parket zaplňuje tancujúcimi a smejúcimi sa študentmi. Z času na čas skontrolujem telefón, tvárim sa, že na niekoho čakám, no v skutočnosti len zízam na prázdny zamknutý displej. Asi som sem nemala chodiť.

Niečo mi však bráni odísť. Sam spomínal, že by sa tu mal zastaviť. Písala som mu pred pár hodinami, ale neozval sa – žeby si odvtedy ešte neskontroloval telefón? Keď sa hudba spomalí a dav sa rozprúchne, opúšťam svoje útočisko, predieram sa tanečným parketom a pokúšam sa ho nájsť. Keď ho po chvíli zbadám, poklesne mi srdce.

Ruky má ovinuté okolo Taylor a kníšu sa v pomalom tempe. Skľúčenie pocítim až v žalúdku. *Prečo som sem vlastne šla?* Mala som zostať doma. A nemala som mu písať. Zvrtnem sa skôr, než ma niekto uvidí, a žením sa k dverám.

Okolo mňa sa rozprestrie noc, hlasná hudba sa trochu stlmí a odrazu sa mi akosi ľahšie dýcha. Parkovisko, osvetlené niekoľkými pouličnými lampami, mi v porovnaní s tanečným parketom pripadá veľmi tiché. Dnes večer je vonku hmlisto. Mala by som sa pobrať domov, kým začne pršať. Napadne mi, že by som napísala mame, aby po mňa prišla, ale ešte je málo hodín. Nechcem, aby vyzvedala. Možno by som sa mohla nenápadne vkradnúť do svojej izby. Začínajú ma bolieť päty, ale darí sa mi to ignorovať. No kým prechádzam cez parkovisko, dvere telocvične sa rozletia a ozve sa hlas, ktorý okamžite spoznávam.

„Julie...“

Otočím sa a predou mnou stojí Sam. V čiernom obleku pôsobí oveľa vážnejšie ako zvyčajne.

„Kam si sa vybrala?“ spýta sa.

„Domov.“

„V takom daždi?“

Neviem, čo na to povedať. Cítim sa ako idiot. Vystrúham silený úsmev. „Je to len trochu hmly. Som zo Seattlu, zabudol si?“

„Ak chceš, môžem ťa odviezť.“

„To je v pohode. Prejdem sa.“ Horia mi líca.

„Určite?“

„Hej, neboj sa.“ Najradšej by som odtiaľto zmizla. Sam sa však ani nepohne.

Ďalší pokus. „Tvoje dievča na teba už určite čaká.“

„Čože?“ trochu sa zakokce. „Taylor nie je moje dievča. Sme iba kamoši.“

Tisne sa mi na jazyk veľmi veľa slov, no zauzlený žalúdok mi nedovolí vysloviť ich. Nemala by som sa takto cítiť. So Samom predsa nechodím.

„Prečo odchádzaš tak skoro?“

Spomeniem si, ako mu na ruky, ktorými objímal Taylor, dopadali farebné svetielka, ale za nič na svete mu nepoviem pravdu. „Na takéto akcie veľmi nie som. To je celé.“

Sam prikývne a strčí si ruky do vreciek. „Hej, to chápem. Občas bývajú dosť o ničom.“

„Existuje vôbec niekto, kto by si to užíval?“

„Možno si tam len nebola so správnou osobou.“

Len čo spracujem jeho slová, zalapám po dychu. Hudbu z telocvične počuť až sem, pustili ďalší sladák.

Sam postáva pri dverách a pohodáva sa na podpätkoch spoločenských topánok. „Nerada... tancuješ?“

„Neviem... vlastne mi to ani veľmi nejde. A neznášam, keď sa na mňa pritom niekto pozerá.“

Sam sa rozhliadne. Potom sa trochu usmeje a natiahne ku mne ruku. „Nuž, teraz sa nikto nepozera...“

„Sam...“ zaprotestujem.

Na tvári sa mu objaví známy úškrn. „Iba *jednu* pesničku.“

Keď ku mne vykročí, zadržím dych. Chytí ma za ruku a pritiahne si ma k sebe. Nepredstavovala som si, že môj prvý tanec bude vyzeráť takto. Že sa budeme so Samom pohodávať na školskom parkovisku. Tvár má od hmly jemne orosenú, vdychujem jeho sladkú vôňu a lícom sa mu opieram o hrud'. Keď mu presuniem ruky na plecia, niečo upúta jeho pozornosť.

„Čo je toto?“

Papierový čerešňový kvet. Priviazala som si ho stužkou okolo zápästia.

Líca mi opäť zachváti horúčava. „Keďže som nedostala živôtik, musela som si ho vyrobiť.“

„Tento je odo mňa.“

„Viem.“

Samovi sa na tvári rozleje úsmev. „Popravde, chcel som ťa pozvať, ale bál som sa, že odmietneš.“

„Prečo si si to myslel?“

„Lebo si mi nenapísala. Po tom, čo sme sa stretli v kníhkupectve.“

Pozriem naňho privretými očami a zamyslím sa.

„Veď si mi nedal svoje číslo.“

Sam skloní hlavu a zachichoce sa.

„Na čom sa smeješ?“ spýtam sa trochu naštvane. Chytí ma za ruku. Zo zápastia mi odtrhne čerešňový kvet a začne ho rozkladať. Opäť zaprotestujem, ale keď sa mu v rukách zmení na kus papiera, zmĺknem. Vnútri sa zjaví odkaz so Samovým menom a číslom.

„Ani mi nenapadlo, že by som to mala rozložiť...“ priznávam.

„Povedal by som, že je to moja chyba.“

Obaja sa na tom zasmejeme. Môj úsmev sa však vzápätí vytratí.

„Čo sa deje?“ vyzvedá Sam.

„Rozpadol sa.“

Papier sa roztrhol a navlhol od hmly.

„Netráp sa,“ povie Sam. „Vyroším ti iný. Vyroším ti ich tisíce.“

Preveším mu ruky okolo krku, pokračujeme v našom pomalom tanci, z telocvične k nám dolieha hudba, až kým sa hmla okolo nás nafúkne ako oblaky, aby sa následne rozplynula v jasnej nočnej oblohe. Na rad príde ďalšia spomienka.

Kým z okna na druhom poschodí vylietava oblečenie, vybehnem na trávnik pokrytý otcovými vecami. Naši po sebe vrieskajú už asi hodinu. V tomto dome už nevydržím ani minútu. Vedela som, že

všetko sa jedného dňa skončí, ale nečakala som, že to príde tak skoro. *Kam len pôjdem?* Poprosila som Sama, aby po mňa prišiel, ale ešte nedorazil. Cítim, ako ma cez okno sledujú susedia. Už nemôžem dlhšie čakať. Rozbehnem sa dolu ulicou, až kým za mnou všetko nezmizne.

Nemám poňatia, kam idem. A tak len bežím, kým nezbadám niečo, čo mi nie je povedomé. Až keď sa ocitnem za mestom, kde sa trávnatý porast tiahne k horám, uvedomím si, že som si zabudla telefón. Vtom však prázdnu cestu ožiaria dva svetlomety. Uhnem sa, auto spomalí a následne zastaví. Až vtedy pochopím, že je to Sam.

„Si v pohode?“ spýta sa, keď nasadám na sedadlo spolujazdca.
„Bol som u vás doma, ale už si bola preč.“

Keby som si nezabudla mobil, poslala by som mu svoju polohu.
„Ako si vlastne vedel, kde ma nájdeš?“

„Nevedel som... iba som hľadal.“

Chvíľu sedíme v naštartovanom aute.

„Mám ťa zaviezt' domov?“ spýta sa napokon Sam.

„Nie.“

„Tak kam chceš ísť?“

„Kdekoľvek inde.“

Sam šliapne na plyn. Krúžime po meste, dokým nestratíme pojem o čase. Svetlá v obchodoch postupne zhasínajú a cesty potemnievajú. Keď už nemáme kam ísť, zabočí na parkovisko pred nonstop večierkou a vypne motor. Nevyzvedá, čo sa stalo. Neprotestuje, keď si opriem hlavu o okno a na chvíľu zažmúrim oči. Posledné, na čo si spomínam, je žiarivý nápis obchodu a ako ma Sam prikryl svojou džínsovou bundou.

Prebúdzam sa na tráve krátko pred západom slnka. Nadvihnem sa, rozhliadnem sa okolo seba a na lícach pocítim hrejivé slnečné

lúče. Na stromoch si všimnem stovky papierových kvetov. Visia na dlhých šnúrkach a vo vánku sa kníšu ako víba. Keď vstanem, uvidím na zemi stopu z lupienkov, ktoré ma vedú za zvukom gitary, vyhrávajúcej niekde v dialke. Vydám sa za hudbou, prechádzam cez záves papierových kvetov a vtom si uvedomím, kde práve som. Na našom tajnom mieste pri jazere. Tam, kde sme sa stretli už asi stokrát. Len čo sa prederiem pomedzi stromy a zachytím odraz slnečných lúčov tancujúcich na hladine, zbadám, že na mňa čaká.

„Julie...“ zavolá na mňa, odkladajúc gitaru. „Nebol som si istý, či prídeš...“

„Nebola som si istá, či tu ešte budeš,“ odvetím.

Chytí ma za ruky. „Vždy tu pre teba budem, Jules.“

Nespochybnujem jeho slová. Aspoň nie teraz.

Sedíme pri jazere a hľadáme na vodu. Po ružovej oblohe sa lenivo vlečú oblaky. Občas si želim, aby slnko nikdy nezapadlo, aby sme tu mohli zostať, vychutnávať si prítomnosť toho druhého, rozprávať sa, smiať sa na vtípoch a predstierať, že sa nič nemôže pokaziť. Dívam sa na Sama a skúmam jeho tvár, jeho krásny úsmev, opálenú pokožku a čierne vlasy, ktoré mu padajú do čela. Najradšej by som zastavila čas a uchovala si tento moment naveky. Nemám to však vo svojich rukách. Ani len vo sne nedokážem zastaviť čas. Mraky nad nami postupne hustnú a pod povrchom ucítim zvláštne chvenie. Sam sa náhle postaví. Zrejme si to všimol tiež.

Schmatnem ho za ruku. „*Nechod' ešte.*“

Zahľadí sa na mňa. „Julie... nikdy by som neodišiel, keby som s tebou mohol zostať.“

„No odišiel si.“

„Viem... mrzí ma to.“

„Ani si sa nerozlúčil...“

„Lebo som si nikdy nemyslel, že to príde...“

Spoza nás sa z ničoho nič priženie vietor. Akoby mi ho chcel vziať. Za stromami už zapadá slnko a vrhá na vodu tieň. Takto sa to nemá skončiť. Boli sme iba na začiatku. Náš príbeh sa ešte ani poriadne nezačal. Srdce mi splašene búši. Samovu ruku stisnem ešte silnejšie, nedovolím mu odísť.

„*Toto nie je fér, Sam...*“ zajachcem. V očiach cítim slzy a zovrie mi hrdlo.

Sam ma poslednýkrát pobožká. „Viem, že to nebolo súčasťou plánu, Julie, ale strávili sme spolu aspoň chvíľku. Chcem, aby si vedela... že ak by som si to mohol zopakovať, neváhal by som. Zopakoval by som si každú sekundu.“

Ak má byť koniec takýto bolestivý, neviem, či to stálo za to.

Zamyslím sa nad tým a môj stisk postupne slabne. „Mrzí ma to, Sam,“ hlesnem a ustúpim, „ale neviem, či môžem tvrdiť to isté.“

Sam na mňa zmätene hľadí, akoby čakal, že to odvolám. Lenže čas vypršal. Sam mi pred očami pomaly mizne a mení sa na čerešňové lupienky. Nepohnute stojím a sledujem, ako sa dvíha vietor a unáša ich do vzduchu. Skôr než sa Sam celkom stratí, načiahnem sa, uchmatnem jeden lupienok a pevne si ho pritisnem na hrud'. Vzápätí mi však preklzne pomedzi prsty a rozplynie sa v nebi. Tak ako všetko, čo z neho zostalo.

PRVÁ KAPITOLA

TERAZ

7. MAREC 23.09. Už sa neunúvaj vyzdvihnúť ma. Pôjdem domov pešo.

Šla som domov peši. Z autobusovej stanice som sa uprostred noci terigala s natrieskaným kufrom so zlomeným kolieskom celých osem kilometrov. Sam sa so mnou pokúšal spojiť. Mala som od neho dvanásť neprečítaných správ, sedem zmeškaných hovorov a jeden hlasový odkaz. Všetko som však ignorovala a kráčala ďalej. Keď si to teraz spätne čítam, ľutujem, že som bola naňho taká našťvaná. Kiežby som mu vtedy zdvihla telefón. Možno by to celé dopadlo inak.

Ležím schúlená v posteli, opakovane počúvam Samov odkaz a pomedzi závesy mi do izby preniká ranné svetlo.

„Julie... si tam?“ V pozadí začujem niečí smiech a pukot ohňa.

„*Veľmi ma to mrzí! Bol som úplne mimo. No už idem, dobre? Počkaj ma! Nemalo by mi to trvať viac ako hodinu. Viem, viem, cítim sa strašne. Nehnevaj sa, prosím. Zavolaj mi, hej?*“

Kiežby ma poslušol a zostal tam s nimi. Alebo kiežby na mňa aspoň nezabudol. Kiežby ma aspoň raz nechal naštvaná a nesnažil sa zakaždým všetko napraviť, nikto by ma neobviňoval z toho, čo sa stalo. Ani ja by som sa neobviňovala.

Odkaz si prehrám ešte niekoľkokrát a potom všetko vymažem. Vyleziem z postele, začnem prevracáť zásuvky, hľadajúc čokoľvek, čo patrilo Samovi alebo čo by mi ho mohlo pripomínať. Natrafím na naše fotky, blahoželania k narodeninám, útržky lístkov do kina, papierové kvety, trápne darčeky typu plyšová jašterica, ktorú vyhral minulú jeseň na mestskom jarmoku, všetky CD výberovky, ktoré mi za tie roky napálil (robí to ešte vôbec niekto?). Všetko napchám do škatule.

Každým dňom sa mi na tieto malé spomienky pozerá čoraz ťažšie. Hovorí sa, že čas zahojí všetky rany, lenže momentálne nedokážem ani udržať jeho fotku bez toho, aby sa mi triasli ruky. Moje myšlienky si k nemu nájdu cestu. Zakaždým. *Nemôžem si ťa tu nechať, Sam, lebo mám pocit, že si stále tu. Že sa vrátiš. Že by som ťa mohla ešte niekedy uvidieť.*

Len čo mám všetko pozbierané, rozhliadnem sa po svojej izbe. Doteraz som si neuvedomovala, koľko vecí mi po ňom zostalo. Teraz mi to tu pripadá akési prázdne. Akoby sa vo vzduchu vznášala prázdnota. Akoby tu niečo chýbalo. Párkrát sa zhlboka nadýchnem, zdvihnem škatuľu a odídem z izby. Prvý raz za tento týždeň sa mi podarilo vstať pred obedom. Vyjdem z dverí, spravím dva kroky a potom si uvedomím, že som na niečo zabudla. Položím škatuľu a vrátim sa do izby. V skrini visí Samova džínsová bunda. Tá s vlneným golierom

a nášivkami na rukávoch (logá kapiel a vlajky krajín, ktoré navštívil), ktoré si na ňu vlastnoručne našehlil. Mám ju už tak dlho a nosím ju tak často, až som celkom zabudla, že bola pôvodne jeho.

Stiahnem bundu z vešiaka. Látka pôsobí na dotyk chladne, takmer vlhko. Akoby ešte nestihla vyschnúť, odkedy som ju mala na sebe naposledy. *So Samom uháňame ulicami plnými kaluží a oblohu nad nami osvecujú blesky. Práve ideme z koncertu Screaming Trees a leje ako z krhly. Držím si bundu nad hlavou, Sam si na hrud' pevne pritíska podpísanú gitaru a zúfalo sa ju snaží udržať v suchu. Čakali sme tri hodiny, kým frontman skupiny Mark Lanegan vyšiel von a zastavil si taxík.*

„Taký som rád, že sme počkali!“ kričí Sam.

„Sme však ako myši!“

„Trochu dažďa nám hádam nepokazí večer!“

„Toto je podľa teba trochu dažďa?“

Zo všetkého, čo sa chystám vyhodiť, mi ho práve táto bunda pripomína najviac. Mal ju na sebe každý jeden deň. Možno si to len namýšľam, ale zdá sa mi, že z nej stále cítim jeho vôňu. Nepodarilo sa mi vrátiť mu ju, ako som slúbila. Pritisnem si ju k sebe. Na moment sa pohrávam s myšlienkou, že si ju nechám. Prečo by som sa mala zbaviť úplne všetkého? Mohla by som ju zastrčiť do útrov skrine, schovať pod kabáty alebo tak. Bolo by škoda vyhodiť takúto skvostnú bundu iba preto, lebo kedysi patrila Samovi. Potom však hodím letmý pohľad do zrkadla a vrátim sa do reality. Zbadám svoje strapaté vlasy, pleť bledšiu ako obvykle, košeľu zo včera a Samovu bundu, ktorú zvieram tak pevne, akoby bola naďalej jeho súčasťou. Od rozpakov mi nabehnú zimomriavky a odvrátim zrak. Bola by chyba nechať si ju. Nepohnem sa ďalej, pokiaľ sa nezbavím úplne všetkého. Zabuchnem skriňu a vybehnem z izby skôr, než si to rozmyslím.